

בעזה"ש"ת

לחזות בנועם

עניינים המתבארים במאמר

כלאים בצמד ופשתים דווקא

בציצית וכגדי כחונה מותר כלאים

אם 'אדימו' כתולע 'כצמד' יהיו

המניעות הם כלים לקבל בתוכם אור הצדיק

גליון מט • כי תצא • תשפ"ד

יו"ל על-ידי חבורת נועם ה' החסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

פי הצדיקים כל עסקם לקרב כל העולם, אפלו הרחוקים
מאד, לקרב כלם להשם יתברך, כי זה עקר גדלתו וכבודו
יתברך, וכל פתם לקרב רחוקים מאד הוא על ידי שהם זוכים
להכיר גדל טובו ורחמיו יתברך על הכל, והם ממשיכים דרכי
רחמיו וטובו יתברך לכל, ומודיעים לכל שיש לכלם תקוה
להתקרב אליו יתברך, כי עדיו רחמיו וטובו עליהם, כי חסדי
ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
להוות כנועם ה' ולבקר כחיכלו
מתוך מעינות דברי קדשו של
הרה"ק מוהר"ר נתן מברסלב זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלכות

לכל הערה הארה תגובה או הצעה נא להשאיר הודעה
בקו הקהילה 'נועם השם' #9 02.581.3308
או לפנת ל: lb1877300@gmail.com
וכן ניתן להקדיש הגליון להצלה ולישועה בכתובת הנ"ל
להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתובת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

המניעות והמסכים המבדילים מתהפכים לכלים נפלאים לקבל בתוכם אור השי"ת והצדיקים

אור הצדיק והתורה גדול רבי רבבות פעמים מן העולם -
גשמיות העוה"ז עומד כנגד העיניים וחוצץ מלראות אור
הצדיק והתורה - הצדיק עוסק לעשות לבושים לגלות לנו
השגות ואמונת השי"ת - בגדי צמר מרמזים על י"ג מידות
רחמי השי"ת - בגדי פשתים מרמזים על הגשמיות המסתירה
מעיינינו השגת השי"ת - בציצית מותר כלאים כי מגודל
קדושתם נעשים הפשתים לכלים להשגת השי"ת

לא תלְפֹשׁ שְׁעֵמֶנּוּ צֶמֶר וּפְשֵׁתִים יַחְדָּו, גְּדִלִים תַּעֲשֶׂה לָּךְ וְכו' (דברים

כב, יא-יב)

**אם יטה עיניו מעט מהעוה"ז זוכה לראות האור הנפלא
של התורה והצדיקים**

על פי מה שמבואר בליקוטי מוהר"ן (תורה קלג) והכלל, כי אור הצדיק והתורה
גדול מאד אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים פנגד העולם, ומהראוי היה שלא
תוכל העולם להעלים ולהסתיר אור הגדול הזה, מאחר שהעולם קטן מאד מאד
פנגד האור הגדול הזה, אך מחמת שהעולם עומד בסמוך לפני העינים, על ידי זה
העולם חוצץ וסותם בפני העינים מלראות אור הגדול של התורה והצדיקים,
כמשל המובא, כמו מטבע קטנה, אם תחזיק אותה נגד עיניך, ימנע מלראות
הר גדול, אף על פי שההר גדול אלפים פעמים כמו המטבע הקטנה, אך מחמת

שְׁהַמְטִיבַע עוֹמְדַת נֶגֶד עֵינָיו, עַל-כֵּן חוֹצְצַת בְּפָנָי רֵאִית הָעֵינַיִם, עַד שְׁאִינוּ רוֹאָה הַדָּבָר הַגָּדוֹל מִמּוֹנו כַּמּוֹה פְּעָמִים.

אַבְל מִי שֶׁהוּא חָכֵם מֵעַט וּמְטָה עֵינָיו קִצְת מִן הָעוֹלָם, תִּכְף יוֹכַל לְהֵאִיר לוֹ אוֹר הַנִּפְלֵא שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַצְדִּיקִים, וְיִרְאֶה שְׁכָל הָעוֹלָם כְּאַפְס וְאִין כִּנְגָד אוֹר הַנִּפְלֵא הַזֶּה, כִּי אִין כַּח בְּהָעוֹלָם הַקָּטָן הַזֶּה לַחֲצִץ בְּפָנָי הָאוֹר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, כִּי אִם מִחֻמַּת שְׁעוֹמֵד בְּסֻמוֹךְ לְפָנָי הָעֵינַיִם, וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, שְׁאָמַר: אוֹי וְאַבּוֹי, כִּי הָעוֹלָם מְלֵא מְאוֹרוֹת וְסוּדוֹת נִפְלְאִים וְנוֹרְאִים, וְהֵיז הַקְּטָנָה עוֹמְדַת בְּפָנָי הָעֵינַיִם, וּמַעֲכָבַת מִלְרְאוֹת אוֹרוֹת גְּדוֹלִים.

כל דרגה היא לבוש וצמצום להשיג על ידו הדרגה הגבוהה ממנו

וּבְלִיקוּטֵי הַלְכוֹת (הל' כלאי בגדים הל' ד) **מבאר** וְזֶה בְּחִינַת אֶסוֹר שְׁעֵטְנוֹ, שְׁאֶסוֹר לְלִבֵּשׁ צֶמֶר וּפְשָׁתִים יַחְדָּו, וְכָל אֶחָד בְּפָנָי עֲצֵמו שְׂרִי לְלִבֵּשׁ, רַק צֶמֶר וּפְשָׁתִים בְּיַחַד אֶסוֹר (סְפָרֵי תִצְאָה כב), כִּי הַלְבוּשִׁין הֵם דְּבָרִים גְּבוּהִים וְיִקְרִים מְאֹד, כַּמּוֹבֵן בְּסִפְרֵים, בְּפֶרֶט בְּדַבְרֵי אֲדָמוֹר ז"ל (ליקו"מ סימנים כט, מב), כִּי כָּל הָאוֹרוֹת הַגְּבוּהִים הָעֲלִיּוֹנִים אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל כִּי אִם דָּרָךְ כַּמּוֹה לְבוּשִׁין שֶׁהֵם עֵקֶר תִּקּוֹן הָעוֹלָמוֹת, כִּי דוּעַ, וְיֵשׁ כַּמּוֹה וְכַמּוֹה בְּחִינּוֹת בְּלְבוּשִׁין, כִּי יֵשׁ לְבוּשִׁין, וּלְבוּשִׁין עַל לְבוּשִׁין וְכוּ' וְכוּ', כִּי גַם הָאוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים הֵם בְּחִינַת לְבוּשִׁין כִּנְגָד הָאוֹר הַגְּבֹהַּ מֵהֶם, וְכֵן לְעֵלָא וְלְעֵלָא עַד אֵין-סוּף, כִּי עֵקֶר עֲצָם הָאוֹר הוּא אוֹר הָאֵין-סוּף דְּלִית מַחֲשָׁבָה תְּפִיסָא בֵּיה כְּלָל, כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׁבִרְחֻמֵּי צִמְצָם אֶת עֲצֵמו וְהַלְבִּישׁ אֶת עֲצֵמוּ בְּכַמּוֹה תִּקּוּנִים וּלְבוּשִׁין, וּלְבוּשִׁין עַל לְבוּשִׁין, כִּי שְׁנוּכַל כְּלָנו לִידַע מִמּוֹנו יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן אֶפְלוּ הַנְּשָׁמוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁהֵם עֲצָם הָאוֹר בְּעֶרְכָּנו, הֵם גַּם כֵּן בְּחִינַת לְבוּשִׁין לְגַבֵּי הָאוֹרוֹת הַגְּבוּהִים מֵהֶם, כַּמּוֹ שְׁאִיתָא (תְּקוּנֵי זֵהר ז'י): 'לְבוּשִׁין תְּקִינַת לְהוֹן דְּמִנְיָהוּ פְּרַחִין נְשָׁמְתִין לְבִנֵי נְשָׂא' [תְּקִנַּת לְהֵם לְבוּשִׁים שְׁמָהּ פּוֹרְחוֹת נְשָׁמוֹת לְבִנֵי אָדָם] וְכוּ'.

כל עסק הצדיקים הוא לעשות לבושים וצמצומים שגם אנחנו נזכה לאמונה בה'

וכל הלבושין שהם תקון העולמות כלם נתתקנין ונמשכין רק על ידי הצדיקים האמתיים, שהם עקר קיום ויסוד כל העולמות, שזה כל עסקם ועבודתם לתקן לבושין דמלכא, להמשיך תקונים להלביש האור העליון בכמה צמצומים ולבושין, באפן שנוזכר לנו לקבל האורות העליונים, כדי שידע ונאמין בו יתברך, כי זה כל עבודתם להכניס בעולם ידיעת אמתת אלהותו יתברך "למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלהים אין עוד" (מלכים א ת, ט), שזה אי אפשר כי אם על ידי שממשכין האור העליון ומלבישין אותו בכמה לבושין.

הצדיקים מגלים וממשיכים לנו עד היכן רחמי השי"ת ועי"ז מקרבים הרחוקים

וזה בחינת בגדי צמר ופשתים שהם עקר כלל הלבושין, כי כל מקום שנואמר בהתורה 'בגד' סתם אינו אלא צמר ופשתים, כדתנא דבי רבי ישמעאל (שבת כו:), כי לבושי צמר - זה בחינת אור הצדיק שממשיך אותו דרך לבושין כדי לגלות רחמנותו וטובו יתברך בעולם, שזהו בחינת צמר ששרשו נמשך מבחינת תקוני דיקנא כידוע, בחינת (תהלים קיח, ה): "מן המצר קראתי", אותיות 'צמר', כמבאר בכתבים (טעמי המצוות פרשת קדושים), הינו כי הצדיקים כל עסקם לקרב כל העולם, אפלו הרחוקים מאד, לקרב כלם להשם יתברך, כי זה עקר גדלתו וכבודו יתברך, וכל כחם לקרב רחוקים מאד הוא על ידי שהם זוכים להמיר גדל טובו ורחמיו יתברך על הכל, והם ממשיכין דרכי רחמיו וטובו יתברך לכל, ומודיעים לכל שיש לכלם תקנה להתקרב אליו יתברך, כי עדין רחמיו וטובו עליהם, כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם, וזה בחינת תליסר תקוני דיקנא, שהם בחינת שלש עשרה מדות של רחמים כידוע.

בגדי צמר מרמזים על האור העליון ששם כל העוונות נתהפכים לזכויות

וְזֶה בְּחִינַת צֶמֶר שֶׁהֵם בְּחִינַת תְּקוּנַי דִּיקְנָא, הֵינּוּ שֶׁהֲצַדִּיקִים מְמַשִּׁיכִין אֹרֶה הַגְּבֵה מְאֹד, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁלֹשׁ עֲשָׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים, שֶׁבָּהֶם כָּלוּל כָּל דְּרָכֵי רַחֲמֵי וְטוֹבוֹ לְעוֹלָם עַל הַכֹּל, וּמַעֲצֵם הַשְּׁגָתָם הֵם יוֹדְעִין לְהַלְבִּישׁ זֶה הָאֹרֶה הַנִּפְלֵא וְהַנּוֹרָא מְאֹד בְּבְחִינַת לְבוּשִׁין, כְּדֵי לְהַכְנִיס הַדַּעַת גַּם בְּהִרְחוּקִים מְאֹד, כְּדֵי לְקָרֵב כָּלֵם לְהִשָּׂם יְתִבְרָה, וְאֵלּוּ הַלְבוּשִׁין הֵם בְּחִינַת לְבוּשֵׁי צֶמֶר שֶׁנִּמְשָׁכִין מִשָּׁם. וְזֶה בְּחִינַת לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית שֶׁהִיא מְלַבֵּין הָעוֹנוֹת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה א, ח): "אִם יְהִי חֲטָאֵיכֶם וְכוּ' וְאִם יֵאָדְמוּ כַּתּוּלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (יומא יז), כִּי צֶמֶר נִמְשָׁךְ מֵאֹרֶה הָעֲלִיוֹן שֶׁמְמַשִּׁיכִין הֲצַדִּיקִים, שֶׁשָּׁם כָּלוּ רַחֲמִים, וְכָל הָעוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין שָׁם לְזֻכוּיּוֹת.

עסקי העולם והמחלוקת מונעים מלהתקרב לצדיק

וּמִי שֶׁזֹּכֵה לְהִתְקָרֵב לְצַדִּיקִים כָּאֵלּוּ שֵׁישׁ לָהֶם זֶה הַכַּחַ, בְּנֹדָא יִזְכֶּה לְכָל טוֹב לְנִצְחָ, אֲשֶׁרֵי לוֹ, וְאֶפְלוּ אִם קִלְקַל מְאֹד מְאֹד, אֶף-עַל-פִּי כֵן הַכֹּל יִתְתַּקֵּן בְּנֹדָא עַל-יְדֵי צַדִּיקִים הָאֵלּוּ שֵׁישׁ לָהֶם כַּחַ לְתַקֵּן כָּל מִינֵי קִלְקוּלִים וְחֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי הֲצַדִּיקִים יְכוּלִים לְכַפֵּר עוֹנוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (משלי טז, יד): "וְאִישׁ חָכֵם יִכְפַּרְנָה", (פּוֹנָא בְּדַבְרֵי אֲדָמוֹר ז"ל כְּפֹה פְּעֻמִּים לִקּוּ"מ סִימָנִים ד, ח, קעז), כִּי הֵם מְמַשִּׁיכִים אֹרוֹת עֲלִיוֹנִים כְּאֵלּוּ דְרָךְ לְבוּשִׁין נִפְלְאִים כְּאֵלּוּ, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְתַּקֵּן הַכֹּל, אֲבָל גַּם אֹרֶה הֲצַדִּיק הֵזֶה אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל בְּעֲצָמוֹ, כִּי אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא מְכֹסֶה וּמְלַבִּישׁ אֹרוֹ הַגְּדוֹל בְּכַמָּה לְבוּשִׁין נִפְלְאִים, אֶף-עַל-פִּי כֵן עֵדוֹן אֵין הָעוֹלָם כְּדָא לְקַבֵּל אֹרוֹ, וּמַחֲמַת זֶה נִמְצָאִים מוֹנְעִים וּמַעֲכָבִים וּמְסַכִּים הַמְבַדִּילִים מִלְקַבֵּל אֹרֶה הֲצַדִּיק הֵזֶה, וְהֵם כָּל עֲסָקֵי הָעוֹלָם הֵזֶה וְהַמְחַלְקֵת שֶׁהֵם מוֹנְעִים מִלְּהִתְקָרֵב לְהֲצַדִּיק, כִּי אִם מִי שֶׁמִּתְגַּבֵּר לְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת הַמְּעַכְבִּים.

הזוכה לשבר המניעות זוכה לעשות כלים לקבל אורו הגדול של הצדיק

זוהי טובה גדולה, כי אם לא היו אלו המסכים והמניעות, לא היה העולם יכל לסבל אורו כָּלֵל, אֲבָל עֵתָה שֶׁהָעוֹלָם הֵזָה חוֹצֵץ וּמְפַסֵּיק מִלְּהִתְקָרֵב לְהַצְדִּיק הָאֵמֶת, אֲזִי מִי שֶׁזוֹכֶה לְשִׁבְרַת הַמְּנִיעוֹת וּלְהִתְקָרֵב אֵלָיו, נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי־זֶה לְבוֹשֵׁין וְכִלִּים, וְעַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא יִכּוֹל לְקַבֵּל אֶת־אֲוֵרוֹ הַגָּדוֹל, כְּמוֹבֵא בְּמָקוֹם אַחֵר (ליקו"מ סימן קפה), שֶׁעַל־יְדֵי שְׁבִירַת הַמְּנִיעוֹת נַעֲשִׂים כָּלִים וּלְבוֹשִׁים לְקַבֵּל הָאוֹר, וְכָל מִי שֶׁשִׁבְרַת מְנִיעוֹת רַבּוֹת בְּיֹתֵר, יֵשׁ לוֹ כָּלִים וּלְבוֹשֵׁין רַבִּים יוֹתֵר לְקַבֵּל הָאוֹר, וּמִי שֶׁאִינוֹ מִתְגַּבֵּר לְשִׁבְרַת הַמְּנִיעוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הֵזָה, אֲזִי הָעוֹלָם הֵזָה עוֹמֵד בְּפָנָי עֵינָיו וְחוֹצֵץ מִלְּרְאוֹת אֹר הַצְדִּיק, וְגַם זֶה טוֹבָה, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה אֵין הַכֵּל רוֹאֵין אֹר הַצְדִּיק, כִּי בּוֹדָאֵי מִי שֶׁאִינוֹ כְּדָאֵי, דְּהֵינּוּ שְׁלֵא שְׁבַר מְנִיעוֹת הָעוֹלָם הֵזָה, בּוֹדָאֵי אֵין צְרִיךְ לְרְאוֹת אֹר הַצְדִּיק, כִּי הֵיךָ מְסַמָּא עֵינָיו, כִּי רַבּוּי הָאוֹר אֵין יְכוֹלֵין לְקַבֵּל.

בגדי פשתים מרמזים על הגשמיות שמשם כל המניעות להתקרב לצדיק

זוהי בחינת בגדי צמר ובגדי פשתים, כי בגדי צמר זה בחינת אור הצדיק, דהינו מה שהצדיק ממשיך אור גדול בעולם ממקום שמשוּיך לְבוֹשֵׁין נְפִלְאִים, שְׁזָהוּ בְּחִינַת בְּגָדֵי צֶמֶר, שֶׁהֵם נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת תְּקוּנַי דִּיקְנָא, שְׁזָהוּ בְּחִינַת אֹר הַצְדִּיק כְּנִ"ל. וּבְגָדֵי פִשְׁתִּים זֶה בְּחִינַת ה'הַאֲרֵץ הַמְּפֹסְקָת מִלְּרְאוֹת אֹר הַצְדִּיק', שֶׁהֵם בְּחִינַת כָּלֵל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַמְּסָכִים וְהַמְּפַסֵּיקִים וְהַמְּעַכְבִּים מִלְּהִתְקָרֵב וּמִלְּרְאוֹת אֹר הַצְדִּיק, שְׁזָהוּ בְּחִינַת פִּשְׁתִּים שֶׁהוּא בְּחִינַת דִּינִים וּגְבוּרוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּנִיאל י, ה): "וְהָאִישׁ גְּבַרְיָאֵל לְבוּשׁ בְּדִים", [שמרמז שם על

דינים], ומבחינת דינים וגבורות משם נמשכין כל המונעים והמעכבים שבאים מחמת גשמיות הארץ וכל אשר עליה, כי כל הגשמיות נמשכין מבחינת דינים, שהם בחינת צמצומים, שמשם כל הגשמיות שמהם כל המעכבים והמונעים, אבל באמת גם זה צריכין מאד, כי הכל לטובה כנ"ל.

צריך להרחיק הפשתים מן הצמר שלא תסתיר הגשמיות מלראות את אור הצדיק

ועל־כן אסור לחבר צמר ופשתים יחד בהמלבושים, כי כל זמן שהפשתים, שהוא בחינת הגשמיות המעכב, הוא רחוק מהצמר שהוא בחינת אור הצדיק, אינו יכול להסתיר ולהעלים אור הצדיק כל־כּה, אבל כשמקרבים ומחברים הפשתים להצמר אזי עומד הגשמיות בפני העינים ומעכב ביותר מלראות אור הצדיק, עד שנתעלם ממנו לגמרי חס ושלום, וכמבאר לעיל שעקר העלמת אור הצדיק הוא מחמת שגשמיות העולם הזה עומד בפני העינים בסמוך וחוצץ מלראות אור הצדיק, ועל־כן צריכין להרחיק הפשתים מהצמר בהמלבושים, כדי שלא יתפשטו המונעים, שהם בחינת פשתים, בפני אור הצדיק, שהוא אור העינים, שמשם בחינת צמר, כי עקר אור העינים נמשך מאור הצדיק, שהוא עקר האור המאיר בכל העולמות, וממנו מקבלין העינים וכל בעלי האור להאיר, וכמוכן במקום אחר (בלקוטי תניינא סימן סז), שעקר אור העינים הוא מהצדיק, עין שם, ועל־כן נקראים הצדיקים 'עיני העדה', כי הם עקר אור העינים.

עיקר הבחירה תלוי בעיניים להטות עיניו מן העולם ואז רואה גדולת ה'

ועקר האור הוא הדעת, כמו שכתוב (קהלת ב, יא): "כי יש יתרון לחכמה מן הסכלות כיתרון האור מן החושך", ועקר אור העינים והדעת לא נתן באדם כי

אם שִׁירָאָה וְיִסְתַּכַּל בְּעֵינָיו וּבִדְעָתוֹ לְהִשָּׁם יִתְבַּרַךְ וּלְהִצְדִּיקִים וּבְהַתּוֹרָה וּמִצְוֹת, שְׁמֵהֶם נִמְשָׁךְ עֵקֶר אֹר וְהַעֲיִנִים וְהַדְּעָת שְׁלוֹ, כְּדֵי שְׁיִוְכַל לְרֹאוֹת אֹרֶם הַנִּפְלָא, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מִשְׁלֵי ד, כה): "עֵינֶיךָ לֹנְכַח יְבִיטוּ" וְכוּ'. אָבֵל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ נִתֵּן בְּחִירָה לְאָדָם, וְעֵקֶר הַבְּחִירָה תְּלוּי בְּעֵינִים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בַּמִּדְבָּר טו, לט): "וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם" וְכוּ', וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (רש"י שם): 'הַעֵינַן רֹאֶה וְהַלֵּב חוֹמֵד'. כִּי גַם חֲמֻדַת הַלֵּב הוּא בְּחִינַת עֵינִים, דְּהֵינּוּ עֵינֵי הַדְּעָת וְהַמְחַשְׁבָּה שְׁבַלְב, שְׁרֹאֶה הַדְּבָר בְּלִבּוֹ וְחוֹמֵד אוֹתוֹ חֵס וְשְׁלוֹם, וּבְשִׁבִיל הַבְּחִירָה הַעֲמִיד הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ לְפָנֵי הַעֵינִים גְּשָׁמִיּוֹת הָעוֹלָם שֶׁהֵם כָּל עֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְאִזּוּ יֵשׁ בְּחִירָה לְהֵאָדָם, אִם רוֹצֵה מִטָּה עֵינָיו מְגַשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, וְאִזּוּ רֹאֶה בְּעֵינָיו אֹר הַגְּדוֹל וְהַנִּפְלָא וְהַנְּעָרֵב שֶׁל הַצְּדִיקִים וְהַתּוֹרָה, שְׁמֵהֶם כָּל הָאֹר, אָבֵל אִם אֵינּוּ רוֹצֵה לְהַטּוֹת עֵינָיו וְדַעְתּוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ מְגַשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, אִזּוּ גְּשָׁמִיּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה עוֹמֵד בְּפָנֵי עֵינָיו וְחוֹצֵץ בְּפָנָיו מִלְּרֹאוֹת אֹר הַגְּדוֹל שֶׁל הַצְּדִיק וְהַתּוֹרָה.

בבגדי מצוה מותר כלאים כי הפשתים נעשים כלים לקבל הקדושה

וְעַל־כֵּן בְּצִיצִית וּבִגְדֵי כְהֵנָה מֵתָר כְּלָאִים (בְּמֹוֹת ד, ט), כִּי מְגֻדֵל קִדְשֵׁת אֵלוּ הַבְּגָדִים שֶׁל צִיצִית וּבִגְדֵי כְהֵנָה, אֵין כַּח לְהַפְשֵׁתִים לְהַסְתִּיר וְלְהַעֲלִים אֹר הַצְּדִיק, אֲדָרְבָּא, הַפְשֵׁתִים נִזְדַּכְּךָ בְּזִכּוֹךְ גְּדוֹל עַד שֶׁנִּעְשִׂים מִמֶּנּוּ דִּיקָא כְּלִים נִפְלָאִים לְקַבֵּל עַל יָדָם אֹר הַגְּדוֹל שֶׁל הַצְּדִיק, וְכַמְבָּאָר לְעִיל שְׁמֵי שְׁזֹכָה אִזּוּ הַמְּנִיעוֹת הֵם טוֹבָה גְּדוֹלָה לְפָנָיו, כִּי דִיקָא עַל־יְדֵי־זֶה יֵשׁ לוֹ כְּלִים לְקַבֵּל הָאֹר הַנִּפְלָא, שְׁלֹא הִיָּה אֶפְשֵׁר לְקַבְּלוֹ בְּלֹא זֶה, וְזֶה שְׁאוּמְרִים קִדָּם עֲטִיפַת צִיצִית (תְּהִלִּים קד, א-ב): "ה' אֱלֹהֵי גְדֻלַּת מְאֹד וְכוּ', עֲטָה אֹר כְּשֶׁלְמָה", כִּי עֵקֶר אֹר הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא אֹר הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ וְהַצְּדִיקִים וְהַתּוֹרָה, נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי לְבוּשֵׁי דִיקָא, בְּחִינַת "עֲטָה אֹר כְּשֶׁלְמָה", שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מִצְוֹת צִיצִית שֶׁהִיא מִצְוָה רִאשׁוֹנָה שֶׁמְקַיֵּמִין בְּאֹר הַיּוֹם, כִּי צִיצִית תְּלוּיִים בְּבִגְדִים וְהֵם תְּקוּן כָּל הַבְּגָדִים, הֵינּוּ שֶׁהֵם מִתְקַנְיִן וּמְזַכְכִּין

את הבגדים והלבושין שלא עלימו את האור, אדרבא, על ידי הלבושין דיקא וקבלו את האור בהדרגה ובמדה פראוי.

השי"ת ברחמיו צמצם אורו הגדול כדי שנוכל להשיג אותו

וכן איתא במדרש, שעקר האור של שבעת ימי בראשית נמשך מבחינת לבושיו יתברך, כמובא במדרש רבה (בראשית רבה ג ד), ששאל רבי שמעון בן יהוּצְדֵק את רבי שמואל בר נחמני: מהיכן נבראת האורה, אמר לו, מלמד שנתעטף בה הקדוש-ברוך-הוא פשלמה והבריק זיו הדרו מסוף העולם ועד סופו, אמר לו, בלחישתה, אמר לו, מקרא מלא הוא "עטה אור פשלמה" וכו', הינו פנ"ל שעקר האור נמשך על ידי בחינת לבושין, וזה שאנו אומרים קדם עטיפת ציצית: ה' אלקי גדלת מאד - הינו פי אתה ה' גדלת מאד, ומעצם גדלתך לא היה לנו כח לסבל אורך הגדול והנורא מאד, אך ברחמיה הרבים צמצמת והלבשת האור כדי שנוכל לקבלו, וזהו הוד והדר לבשת - שהלבשת בלבושין וכסויים את הוד והדרת אור העליון כדי שנוכל לקבלו, וברחמיה הנפלאים אתה ממשיך האור בהדרגה ובמדה פפי ערך הלבושין, כדי שלא יהיה האור גדול ומרבה מכח הלבושין והכלים, שגורם שבירה חס ושלום, פידוע, וזהו עטה אור פשלמה - פשלמה' דיקא, הינו פפי השלמה שהוא הלבוש, פן הוא ממשיך האור.

לפי המניעות שזוכה לשבר כמו כן זוכה לאור הצדיק

וזהו נוטה שמים פיריעה - 'שמים' הוא בחינת אור הצדיק שנקרא 'שמים', על שם שזוכה ליראה ואהבה בשלמות שנקראים שמים - אש ומים, כמובא במקום אחר (ליקו"מ סימן ב), וזהו נוטה שמים פיריעה, הינו שהוא נוטה וממשיך אור הצדיק בעולם פיריעה, הינו כמו היריעה, שהיא בחינת מחצות המפסיקות,

שעל ידם עקר הפלים לקבל אור הצדיק, וכפי היריעות ומחצות שהם בחינת לבושין, כן הוא נוטה ומותח אור הצדיק שנקרא שמים.

ובזה תלוי עקר הבחירה של האדם, כי "צדיק ה' בכל דרכיו" (תהלים קמה, יז), ו"כל ארחות ה' חסד ואמת" (שם כה, י), וברא הכל בחכמה באפן שיהיה להאדם בחירה, שמי שרוצה יכול על ידי אלו המחצות והמסכים לקבל על ידם דיקא אור הצדיק בבחינת לבושין, אבל אם אינו רוצה, אזי המחצות חוצצים בפני עיניו, ואינו רואה כלל אור הצדיק, וגם זה לטובה.

פניני נועם

הצדיק חפץ בכל עת להשיב לאדם
את אבדתו

וְאִם לֹא קָרֹב אַחִידְךָ אֵלֶיךָ וְלֹא יִדְעֶתָ וְאִסְפְּתוּ אֵלֶיךָ וְהָיָה עִמָּךְ עַד
דְּרֹשׁ אַחִידְךָ אֶתֹו וְהִשְׁבֹּתוּ לוֹ (דְּבָרִים כב, ב).

הצדיק הוא בבחינת משיב אבדות, כי הוא מוצא כל האבדות שבועולם ומחזירם ומשיבם לבעליהם כשזוכין לבוא ולדרוש אחר אבדתם, בבחינת (דְּבָרִים כב, ב): "וְאִם לֹא קָרֹב אַחִידְךָ אֵלֶיךָ וְלֹא יִדְעֶתָ וְאִסְפְּתוּ אֵלֶיךָ וְהָיָה עִמָּךְ עַד דְּרֹשׁ אַחִידְךָ אֶתֹו וְהִשְׁבֹּתוּ לוֹ", והבן היטב פרוש המקרא הזה לענין הצדיק, שהוא עקר המשיב כל האבדות של כל באי עולם, שהוא מתנועע בעבודתו עד שמוצא בלם, והוא חפץ בכל עת להשיב בלם לבעל האבדה מיד, אך כל זמן שהם רחוקים ממנו מכרח לאספם אליו, והם עמו עד דרש אחיד אותו, בבחינת וְאִם לֹא קָרֹב אַחִידְךָ אֵלֶיךָ וְכוּ', וכמו שכתוב (בליקו"מ סימן קפח): שצריכין לבוא אל הצדיק לחזר אחר אבדתו שאבד ושכח מיד בשיצא לאויר העולם.

(ליקוטי הלכות הל' אברה ומציאה הל' ג' ב)

פניני נועם

בשעת התפילה לא ישתמש בגבורה
ובמעשיו הטובים

לא יהיה בלי־גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה (דברים כב, ה).
 ויש לרמוז במצוה זו שצוותה התורה שלא יהיה בלי־גבר על אשה ולא
 ילבש גבר שמלת אשה (דברים כב, ה), הינו בשעת התפלה צריך לעמוד
 ברש ולדבר דברי רבות ותחנונים [ולא להשתמש במטה עז], וזה בחינת אשה,
 שהיא בחינת חלוש כח, ודבריהם דברי רבות, ובשביל זה התפלה מכנה
 בשם "אשה", בחינת (משלי לא, ל): "אשה יראת ה'", כמובא (בליקו"מ סימן
 מט), כי בשעת התפלה צריך להיות בבחינת אשה, בחינת מקבל, שהיא
 בחינת חלוש כח, הינו שלא ישתמש בשום כח של מעשיו הטובים, רק
 יהיה בבחינת חלישות כח כאלו אין לו שום כח, רק יתפלל דברי רבות
 ותחנונים ברש ואביון, וזהו האסור של לא יהיה בלי־גבר על אשה, הינו
 בשעת התפלה שאז הוא בבחינת אשה, אז צריך שלא יהיה עליו בלי־גבר,
 שלא ישתמש בכח וגבורה של מעשיו הטובים.

(ליקוטי הלכות הל' לא ילבש הל' ב)

גליון זה נתנדב
לע"נ האברך היקר
ר' חיים יצחק בן ר' דוד דוב ז"ל
נין ונכד לרבינו הקדוש והטהור נחל נובע מקור חכמה
רבינו נחמן בן פייגא זעוכי"א